

အိပ်မက်ကြယ်

တစ်နှစ်အံ့တချစ်

အပိုင်း ၁

"ဘာ ... သိန်းနှစ်ဆယ်"

"အင်း သိန်းနှစ်ဆယ် များ တယ် ထင်လို့ လား အဲဒါဆိုလည်း ရ တယ်လေ မလုပ်ရုံပေါ့"

"နေဦး ... ခဏစောင့် ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ် ငါးမိနစ် အချိန်ပေး"

"အိုကေ"

ဖုန်းစခရင်မှ နံပါတ်အချို့ကို တတိတိ နှိပ်ပြီး ဖုန်းခေါ်နေသည့် နေ့စ နံကို ကြည့်ပြီး ခရမ်း ပြုံးလိုက်၏။ သူ့လှည့်ကွက်ထဲကို နေ့စနု အလွယ် တကူ ဝင်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။ သို့သော်လည်း ကံဇာတာ ကော င်းသည့်နေ့ ဆိုတော့လည်း စားရက်ကြုံ၍ မုတ်ဆိတ်တွင် ပျားစွဲခဲ့ချေပြီ။ ကျားနှင့်မှ ကစားချင်သည့် ယုန်သူငယ်လေး အတွက် စိတ်မကောင်းမိ သော်လည်း မည်သို့မှ မတတ်နိုင်။

"သိန်းနှစ်ဆယ်နော် သေချာတယ်နော် ပြီးမှ ဈေးမပြောင်းနဲ့ နော်"

"ခရမ်းစွဲပါနာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာမသေချာတဲ့ အလုပ်တွေဘာမှ မလုပ်ဘူး"

"ပြီးရော မနက်ဖြန်မနက် ဆယ်နာရီကနေ ဆယ့်တစ်နာရီအထိ မင်း

အလုပ်ချိန်ပဲ သေချာပါစေရန် ပီရိပါစေ မဟုတ်လို့ ကတော့သိန်းနှစ်ဆယ်မပြောနဲ့ နှစ်ကျပ်တောင်မင်းမရစေရဘူး"

"အိုကေလောလောဆယ်သေချာဖို့ တော့ဒါလိုသေးတယ်"

လက်မနှင့်လက်ညှိုးကိုဝိုင်းပြလိုက်တော့နေခနဲမျက်မှောင်ကြုံကြည့်သည်။ ။

"ဟာ စရံလေစရံ အလကား တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး စရံတောင်းတာ ဘယ်အလုပ် ဖြစ်ဖြစ် အလုပ် အပ်သူနဲ့ အလုပ်လက်ခံသူ ကြားမှာ စရံဆိုတာ ရှိရတယ်"

လေသံကို ခပ်မာမာ ပြောလိုက်မှ နေခနဲဘက်က လျှော့သွားသည်။ ။ ပြီးလျှင် အင်္ကျီအိတ် အတွင်းက ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ထုတ်နေ၏။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာထက်တွင် ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် အပြုံးပန်းများ ပွင့်လာပြန်၏။

"ရောနှစ်သိန်း အလုပ် မဖြစ်ရင် နှစ်ဆ ပြန်လျှော်ဒါပဲ"

"အိုကေ"

ထိုသို့ပြောပြီး အနားက ထွက်သွားသည့် နေခနဲ ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ငွေရချင်၍ ထိုအလုပ်ကို လက်ခံ လိုက်သော်လည်း ထင်သလောက် မလွယ်ကူမှန်း စိတ်မှာ အလိုလို သိနေ သည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး တစ်နာရီလေးပဲဟာ တစ်နာရီလေးနဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ် ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် မက်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါအတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစား ကြည့်ရမယ်"

သူ့ကိုယ်သူ ထိုသို့ အားပေးပြီး နေခနဲ စရံအဖြစ် ပေးသွားသည့် ငွေနှ

စံသိန်း ပါသော ခြေလှမ်း အစုံက အိမ်ဟူသော ရိပ်မြုံလေးသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရွေ့လျားနေ၏။

"နာမည်က နေဓန"

"အင်း"

"ဓနလျှံကုမ္ပဏီရဲ့ အမွေဆက်ခံသူ ရှုပါဖြောင့်တယ် အနေတည်တယ် တော်ရုံ မိန်းကလေးဆို အနား မကပ်ရဲဘူး မာနမင်းသား တေမိမင်းသား ရေခဲတုံး မင်းသားလို့ နာမည် ကြီးလောက်အောင် အေးစက်တယ် သွေးအေးတယ် အဖေတူ အမေကွဲ အစ်ကိုရှိတယ် ဩဇာမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ အခုသူက တစ်နာရီ သတို့ သမီးလောင်းကို ရှာနေတယ် သူ့သူငယ်ချင်းက ငါ့အသိ ဆိုတော့ ငါ့ကို အကူအညီ တောင်းတယ် ငါကလည်း မကူညီနိုင်ဘူး ဒီတော့ နင်များ စိတ်ဝင်စားမလားလို့ ပြောပြနေတာ"

"စိတ်ဝင်စားတာက ထားပါ သူက ဘာလို့ တစ်နာရီ သတို့ သမီးလောင်းကို ရှာတာလဲ အဲဒီ အပိုင်းတော့ ငါ နားမလည်ဘူး"

"ဒါက ဒီလို သူ့မိဘတွေကလည်း ဩဇာမှာ အပြီး သွားနေတော့မှာ မသွားခင် သူတို့ သားကို အမွေတွေ လွှဲပေး ထားခဲ့မှာ ဒါပေမဲ့ နေဓနနဲ့ လက်ထပ်မယ့် သတို့ သမီးလောင်း ရှိမှ အဲဒီ အမွေတွေကို ပေးမှာ စီးတဲ့ ရေ ဆည်တဲ့ ကန်သင်းလိုပေါ့ ထိန်းသိမ်းပေးမယ့် ဇနီးလောင်းကို သူတို့ စိတ်ကြိုက် ရွေးပြီးသား နေဓနက မကြိုက်ပဲ သူ့မှာ လက်ထပ်မယ့်သူ ရှိပါတယ် ဆိုပြီး ပြောလို့ ခုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတာ"

"အော် သဘောပေါက်ပြီ ချစ်သူ ရှိပါတယ်လို့ မိဘတွေကို ညာပြီး ခု

ချစ်သူက လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစရာ မရှိတော့ အသည်းအသန် ရှာနေရတာ အဲဒီလိုလား"

"အင်း"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး ရှာတာက ဟုတ်ပါပြီ တစ်နာရီ ဆိုတာက"

"သူမိဘတွေ လေယာဉ် မတက်ခင်အချိန် သူ့ချစ်သူကို ခေါ်လာပါ့မယ်လို့ ပြောထားလို့ တဲ့ "

"အော်"

စိတ်အစဉ်က အတိတ်နေ့ရက် အချို့ဆီကို အလည် ရောက်မိနေသည် ။ အဆင်မှ ပြေပါ့မလား။ မည်သည့် အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ပါစေ။ တွေးပူခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသောသူ။ ခု အလုပ်အတွက် ဘာကြောင့် ဝန်လေး နေသကဲ့သို့ ခံစားမိပါသနည်း။

"ဟားဟား"

"ခစ်ခစ်ခစ်"

"အဟင်း ... ဟင်း"

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ မိသားစု၏ ရယ်သံများကြောင့် အပူအပင်များကြားမှ သူပါ လိုက်ပြီးမိသည် ။ အင်းလေ။ စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေ၍ မဖြစ် ။ ပန်းတိုင် ရောက်သည် အထိ ပြေးကြည့် ရဦးမည်။ အကယ်၍ ရှုံးနိမ့်ခဲ့လျှင်လည်း ကံပဲလေ။

"မင်းဟာက ဟုတ်ပါ့မလား စရံဆိုပြီး ငွေနှစ်သိန်းတော့ ပါသွားပြီ နော်"

"အော် စိတ်ချနေစမ်းပါ ဒေလီယာက ယုံကြည်လို့ ရပါတယ် ခုမင်းနဲ့ အလုပ် တွဲလုပ်မယ့် ကောင်မလေးနဲ့ ဒေလီယာလည်း ငါတို့လို ဆက်ဆံ ရေးပဲ"

"အေးပါ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ"

"ဟာ ဟေ့ရောင် ဟိုမှာ ဖုန်းလာနေတယ်"

"အေး"

သုတ ညွှန်ပြ၍ စားပွဲထက်မှ ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီထံမှ ဖြစ်နေ၏။

"ဟယ်လို ဒက်ဒီ ဟုတ်ကဲ့ မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီလောက် လာမယ် ပြောတယ် ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ ဟုတ်"

"ဘာလဲ ဘာတဲ့ လဲ"

ဖုန်းချလိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ သုတက သူ့အနား ပြေး လာပြီး မေးလေ၏။ သူ့အသက်ကို အရင် ဝအောင် ရှူလိုက်သည်။ ခုကိစ္စက လွယ်မယောင်နှင့် ခက်နေ၏။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ။ နောက်ပြဿနာ နောက်မှ ရှင်းပြီး လောလောဆယ်တွင် မီးစင် ကြည့်ကရမည်။ ကောင်မလေး ပုံစံက မာမီ အကြိုက်ပါပဲ။ သွက်လက်သည်။ တည်ငြိမ်သည်။ ငွေစကား ပြောတတ်သည်။ က လွဲလျှင် ကျန်တာ အပြစ် ဆိုဖွယ်မရှိ။ ဒက်ဒီ အကြိုက်က မည်သို့ ရှိသည် မသိ။ သို့သော်လည်း အနေတော် အရပ်အမောင်း၊ ဆင်စွယ်ရောင် အသားအရည်၊ လှတပတ မျက်နှာကျနှင့် ကျောလယ်သာသာ ဆံကေသာများက ဒက်ဒီ အမြင်မှာ တင့်တယ် စေမှာ ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမကို သူခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်သည်။ မနက်ဖြန် အစစအရာရာ အဆင်ပြေဖို့ ကတော့ ဆုတောင်းရမှာ ပေါ့လေ။

"ဟေးသုတ"

"ဒေလီယာ"

သုတက ဒေလီယာကို လက်ပြလိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ ဒေလီယာနှင့် သူမ သူတို့ ရှိရာ လျှောက်လာသည်။ သူ့အကြည့်များက သူမထံတွင် ရစ်ဝဲနေမိသည် က အမှန်။ ပန်းဆီရောင် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသည့် သူမကတော့ သူ့အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အခြေအနေကို အနည်းငယ်မှ မစူးစမ်း။ သူမဟာ သူမ အေးအေးလူလူ ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်၏။

"တို့ နောက်မကျပါဘူးနော်"

"မကျပါဘူး ငါတို့ က စောနေတာ ဒီကောင်လေ မနက် မိုးလင်း က တည်းက ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေတာ"

သုတက သူ့အကြောင်းကို ဟာသနှောပြီး ပြောပြတော့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်လုံး၏ အကြည့်က သူ့ထံ ဒိုင်းခနဲ။ ဒေလီယာ အကြည့်က သာမန် ဖြစ်သော်လည်း သူမအကြည့်က တစ်မျိုးလေး ဖြစ်နေ၏။ ဘာလဲ။ ဘယ်လို ခံစားမှုကြီးလဲ။

"ရင်ခုန် မသွားနဲ့ ဦး လေဆိပ် ရောက်ရင် အကျင့် ဖြစ်အောင်လို့ ခုက တည်းက လေ့ကျင့်နေတာ"

"ဟယ်"

"ဟာ"

"ဟား ငါ့ကောင်တော့ ခံလိုက်ရပြီဟေ့"

ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောချလိုက်သည့် သူမစကားတွင် သူ့အငိုက် မိ
သွားသည်။ သူ့စိတ်ကို သူမ မည်သို့ ဖတ်လိုက်သနည်း။ အင်းလေ။ သူမ
ပြောတာလည်း အမှန်ပဲကို။ သဏ္ဌာန်လုပ်မှ တော့ သရုပ်လည်း တူရပေ
မပေါ့။ ထို့ကြောင့် သူလည်း သူမကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြန်ငေးကြည့်
လိုက်၏။ ပထမတော့ သူမ အနေရ ခက်သွားသေးသည်။ နောက်တော့
လည်း ပုံမှန်ပင် ပြန်ဖြစ်သွား၏။ လေဆိပ် မှာ လည်း ခုလို အဆင်ပြေပါ
စေဟု ရင်တွင်းမှာ တောင်းဆု ခြွေမိသည်။

အပိုင်း ၂

"သမီးက လှလိုက်တာ ကြည့်ပါဦး အဖေကြီးရယ် ကျွန်မတို့ သားနဲ့ အရမ်း လိုက်ဖက်ညီတာပဲ"

မာမိက သူမကို မြင်လျှင် ချက်ချင်း ဆိုသလို ချီးကျူး စကားဆို၏။ ဒက်ဒီလည်း ပြုံးနေသည် ။ ဤအတိုင်းဆို အခြေအနေ မဆိုးဟု ပြောရမည်။ သူမကလည်း သရုပ်ဆောင် ပီပြင်လှသည် ။ လက်ချိတ်လျက်မှ တစ်ခါတစ်ရံ မော့ကြည့်လာသည့် ရွန်းရွန်းစားစား အကြည့်များက သူ့ရင်ကို လှိုက်ဖို့ မောစေ၏။ သို့သော်လည်း မည်သည့် ခံစားချက်မှ မရှိသယောင် ဟန်ဆောင်ထားရသည် ။

"သား"

မာမိက သူ့ကို အနားလာဟု ဆိုပြီး လက်ယက် ခေါ်လေသည် ။ မာမိအနား သူတိုးကပ် လိုက်တော့ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရ၏။

"မာမိ သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို တစ်လအတွင်း ဖြစ်စေချင်တယ်"

သူမကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ဒက်ဒီနှင့် မာမိရှေ့မှို့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးသာ ရှိနေ၏။ သူမလည်း စိတ်ထဲ အတော်လေး နေရခက်နေမည်ဟု တွေးမိသည် ။ တစ်နာရီလောက် ဟန်ဆောင် ရသည် က ပြဿနာ မရှိသော်လည်း မာမိပြောသည့် ကိစ္စက တစ်ဘဝလုံးနှင့် ဆိုင်ပေပြီ။ သူဘာ

လုပ် ရမည်နည်း။ အမှန်ကို ဝန်ခံလိုက်ရမည်လား။ ထိုအတိုင်းလည်း မဖြစ်သေး။ မာမီရော ဒက်ဒီကပါ သူမကို မျက်စိကျနေ၏။

ခုချိန် သူမနှင့် သူချစ်သူတွေ ဆိုသည် က ညာထားခြင်းပါဟု ပြောလိုက်လျှင်။ မဖြစ်ဘူး။ ဒက်ဒီ အကြောင်းကို သူအသိဆုံး။ ထိုသို့ပြော၍ လုံးဝ မဖြစ်ပေ။

"ခရီးသည် များ ရှင်"

"ဟော လေယာဉ်ပေါ် တက်ရတော့မယ် သားမာမီပြောတာ မမေ့နဲ့ နော် မြန်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲ အဲဒီထက်တော့ နောက်မကျစေချင်ဘူး မာမီသွားမယ် သမီးလေး မာမီသွားတော့မယ်နော် ပြန်ဆုံကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်"

"မင်းအမေစိတ်ကို မင်းသိတယ်နော် သား ဒက်ဒီလည်း သွားပြီ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် သမီး အန်ကယ်လည်း သွားပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး"

လက်ပြလျက် ထွက်ခွာသွားသော မိဘနှစ်ပါး၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းရမည့် အစား စိတ်ရှုပ်ထွေး နေမိသည် ။ တစ်လအတွင်း သူမင်္ဂလာပွဲကို မြင်ချင်သည် တဲ့ ။ သူဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

"ပေးတော့ လက်ကျန်ငွေ ဆယ့်ရှစ်သိန်း"

နေမနရဲ့ မိဘတွေ လိုက်ပါသွားသည့်လေယာဉ်ကြီး ကောင်းကင်ဆီကို ပျံသန်းသွားသည် ဆိုလျှင်ပဲ ခရမ်းစွဲ လက်ဝါးဖြန့်၍ ငွေတောင်း

လိုက်သည်။ ။ နေမနေကတော့ သူ့ကို အံ့သြနေ၏။ အံ့သြလည်း မတတ်နိုင်ပေ။ အလုပ် လုပ်လျှင် တိကျပြတ်သားမှ ကြိုက်သည့်သူ ခုလည်း အလုပ် ချိန် ပြီးဆုံးပြီမို့ ငွေတောင်းလိုက်၏။

"ခုမပါသေးဘူး ကားပေါ်ကျမှ ယူ ပြီးတော့ငါ့အလုပ်က ခုထိ အပြီး မသတ်သေးဘူး"

"ဘာ ... အပြီး မသတ်သေးဘူး ဟုတ်လား ဒီမှာ ရှင်ညစ်ပတ်မယ် တော့ မကြိနဲ့ နော် ကျွန်မ အလုပ်ချိန်က မနက် ဆယ်နာရီကနေ ဆယ့် တစ်နာရီအထိပဲ ခုဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ် ရှင်သိတတ်မယ် ဆိုရင် အိုဗာတိုင်ကြေးတောင် ကျွန်မရသင့်ပြီ ဒါတောင် ရှင်က အလုပ် က ခုထိ မပြီးသေးဘူးလို့ ပြောတယ် ရှင်လူလိမ်ပဲ"

"ထင်ချင်ရာ ထင်ပြီး စွတ်ပြောမနေနဲ့ ငါပြောတာ ငါ့ဟာငါ ငါ့ အလုပ် အပြီး မသတ်သေးဘူးပဲ ပြောတာ"

"ပြီးပြီး မပြီးပြီး အဲဒါ ရှင့်အပိုင်း ကျွန်မကတော့ အလုပ်ပြီးပြီ ငွေဆယ့်ရှစ်သိန်း ယူဖို့ ပဲ ကျန်တော့တယ်"

"နေစမ်းပါဦး မင်းက တစ်နာရီလေး ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင် ပေးရတာကို ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ ဈေးများ ရတာလဲ"

"ဘာ ဈေးများ တယ် ဟုတ်လား ဒီမှာ ရှင့်လက် ကျွန်မ ပခုံးပေါ်က နေ နေရာ မရွေ့တာလည်း ထည့်ပြောဦး ပြီးတော့ ရှင့်အကြည့်တွေ၊ ရှင့် မိဘတွေရဲ့ အကြည့်တွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အကြည့်တွေ ဘယ်လိုပဲ ဆိုဆို ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးတဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ချစ်သူပါ ဆိုပြီး အားလုံး အရှေ့မှာ ဟန်ဆောင် ပြရတာ သိန်းနှစ်ဆယ်မက တန်တယ်ဆိုတာ ရှင် သိသင့်တယ်"

"အော်အင်းပါ ဟုတ်မှာ ပေါ့ ကျုပ်က ဝဲစားပြီး နူနေတာ ဆိုတော့ လည်း ကျုပ်ချစ်သူ အဖြစ် ဟန်ဆောင် ပေးရတဲ့ ခင်ဗျားက တော်တော် လေး ထိခိုက် နစ်နာရမှာ ပေါ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဟုတ်ကဲ့ပါ တောင်းပန်ပါ တယ် ခင်ဗျာ အမိုက်အမဲလေးမို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ"

"သိရင် ပြီးတာပဲ"

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ လုပ်ပြမှန်း သိသော်လည်း သူ့အမူအရာကြောင့် ခရမ်း ပြုံးမိ သည် ။ လက်ပိုက်ပြီး မျက်နှာကို တမင်ပင့်ချီလျက် သူ့ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ လိုက်၏။ သူလည်း နောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့သည် ။ သူပြောသည့် အလှ ပ် အပြီးမသတ်သေးဘူး ဆိုသည် က ဘာများ ပါလိမ့်ဟု တွေးမိ သော်လည်း ကိုယ်နှင့် မဆိုင်၍ ဆက်မတွေး ဖြစ်တော့ပေ။ သူ့ဆီက ဆ ယ့်ရှစ်သိန်းရလျှင် ညီမလေး၏ ကျောင်းစရိတ်ကို အတော်လေး အထော က်အပုံ ရပေပြီ။ အတွေးနှင့် အတူ မျက်နှာမှာ လည်း ပြုံးပန်း ဝေနေ၏။

"ဟာ ဒါဆို ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

"ငါမသိလို့ မင်းကို မေးတာလေ သုတရာ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို အ ကောင်အထည် ဖော်တာမင်း ဒီတော့ မင်းမှာ တာဝန် အပြည့် ရှိတယ်"

သုတကို မာမိပြောသည့် စကားများ ပြန်လည် ပြောပြလိုက်၏။ သု တလည်း ခေါင်းကုတ် နေသည် ။ နာရီပိုင်းလောက် ချစ်သူ ဟန်ဆောင် တာ ပြဿနာ မရှိသော်လည်း တစ်လအတွင်း လက်ထပ်ရမည့် အရေး မှာ မလွယ် ကူပေ။

"မင်းသူ့ကို ပြောပြီးပြီလား"

"မပြောရသေးဘူး ဒီကိစ္စတော့ သူလက်ခံမယ် မထင်ဘူး ဒါက ဘဝ

နဲ့ ဆိုင်သွားပြီ ဆိုတော့ ငါလည်း အလွယ်တကူ မမေးရဲဘူး"

"အေးကွာ အစ ပျိုးထားပြီးမှ တော့ အဆုံးသတ်ကိုလည်း လျှောက်
ကြည့်ကြတာပေါ့"

"ဟူး"

မှုတ်ထုတ်လိုက်သော လေပူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသမျှ အရှုပ်အထွေးများ လွ
င့်ပါး ကင်းစင်သွားမည် ဆိုပါလျှင် အားရပါးရပင် မှုတ်ထုတ် ပစ်ချင်ပါ
သည် ။ လက်တွေ့တွင် ခေါင်းခါယမ်း နေရုံမျှသာ။

"ယူပါ အမေရဲ့ သမီးမဟုတ်တဲ့ အလုပ် ဘာမှ မလုပ်ဘူးမို့ စိတ်သန့်
သန့်နဲ့ ယူပါ ပြီးတော့လေ ညီမလေး ဆေးကျောင်းတက်မယ့် ကိစ္စလည်း
အားလုံး စိစဉ်ပြီးပြီ ဒါကြောင့် အဖေလည်း အလုပ်ကို အရမ်းကြီး လုပ်စ
ရာ မလိုတော့ဘူးနော်"

"မမ မမတကယ် ပြောတာလား"

"တကယ်ပေါ့"

"ဟေး ပျော်လိုက်တာ"

ညီမလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ပျော်ရွှင် နေသော်လည်း အ
မေကသူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ အဖေလည်း ထို့အတူပင်။ အင်း
ပေါ့လေ။ သမီး ဖြစ်သူနှင့်အတူ အိမ်ကို ပါလာသည့် ပစ္စည်းများက သူတို့
အတွက် တစ်နှစ်နေ၍ တစ်ခါ ဝယ်နိုင်သည့် အရာတွေမှ မဟုတ်တာ။

"အမေ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ သမီး ဒါတွေ ဘယ်ကရတဲ့ ငွေနဲ့ ဝ
ယ်လာတာလဲ ငါ့သမီး အမေ ပြောနေကျ စကားတွေ နင်းချေလိုက်တာ

တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် အမေ့ကိုပြော အမေ့ကို ပြောစမ်းပါ"

"မဟုတ်ပါဘူးဆို အမေရယ် သမီး သူဌေးသားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူ အဖြစ် သူ့မိဘတွေ ရှေ့မှာ တစ်နာရီ ဟန်ဆောင်ပေးရတာ အဲဒါ နှစ်နာကြေး ပြန်ပေးလိုက်တာပါ"

"ဘာ"

"ဘယ်လို သမီး ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခ နှစ်နာကြေး ဟုတ်လား"

တစ်ချိန်လုံး တိတ်နေသည့် အဖေပါ သူ့ကို မေးလာ၏။ အဖေ့ကို သူ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည် ။ အမေက သူ့ကို မျက်နှာ လွဲသွား၏။ သေချာပြီ။ အမေစိတ်ဆိုး သွားပေပြီ။

"သမီးရယ် သမီးရဲ့ တန်ဖိုးကို အခုလို ဈေးဖြတ်လိုက်လိမ့်မယ်လို့ အဖေတို့ ထင်မထားဘူး သမီးအနေနဲ့ တစ်နာရီလေး ဟန်ဆောင်ရတာကို လို့ စောဒက တက်ချင် တက်နေလိမ့်မယ် ဒါပေမဲ့ သမီး အဖေတို့ အတွက် သမီးက အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာလေးပါ ပြီးတော့ သမီးအတွက် အရှက်တွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဆိုတာကလည်း အဖိုးဖြတ်မရတဲ့ ရတနာတွေပဲ ဒါကို သမီးက ငွေရရင်ပြီးရော ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်ခဲ့တယ် တစ်ဖက်လူ စိတ်ထဲမှာ ငါ့သမီးကို ဘယ်လိုမြင်မလဲ ငွေပေးရင်ရပါတယ် ဆိုတဲ့ အတွေး မတွေးနိုင်ဘူးတဲ့ လား မိုက်ပါ့ သမီးရာ"

အဖေ့စကား အဆုံးတွင် သူ့မျက်ဝန်း အိမ်၌ မျက်ရည်စများ ဖြင့် ပြည့်လျှံလာ၏။

"ငါ့သမီးလေး တော်လှတော်လှနဲ့ အခုတော့ ယောင်းမမြင်းစီး ထွက်ရတယ်လို့ မိသားစုကို ကူညီချင်တယ် ဆိုတာ နားလည်တယ် ဒါပေမဲ့ ဘ

ယံမိသားစုက အခုလို ရှာဖွေထားတဲ့ ငွေကို စိတ်သန့်သန့်နဲ့ စားနိုင်မှာလဲ မိခရမ်းရယ် "

"သမီးမှားပါတယ် သမီး တောင်းပန်ပါတယ် အမေရယ် အမေနဲ့ အဖေ စကားကို သမီး နားမထောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် "

ကျောပေးပြီး ထိုင်နေသည့် အမေ့ ကျောပြင်မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် သိမ့်ခါသွား၏။ အမေ ငိုနေသည် ။ အဖေ့ လက်တစ်ဖက် သူ့ပခုံးပေါ် ရောက်လာသည် ။ အဖေ့ကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ အဖေလည်း ငိုနေသည် ။ အစောပိုင်းက အပျော်ကြီး ပျော်နေသည့် ညီမလေးပင် မှိုငုံတွေ ငေးမော နေခဲ့၏။ သူမှားပြီလား။ မိသားစု အတွက် စေတနာသည် ဝေဒနာ တစ်ရပ် ဖြစ်စေပြီလား။

"ဘယ်လို ဒါဆိုသူတို့ က ... အေးပါ ထားလိုက် အဟင်း လူလည် ကျချင်တဲ့ ကလေး တွေ့မယ် အေးအေး မလိုဘူး ရတယ် ငါ့ဟာငါ လုပ်မယ် အေး "

သတင်းပေးသူနှင့် ဖုန်းပြောနေသော ဇနီးမျက်နှာမှာ တည်သွားလိုက်၊ မဲ့သွားလိုက် ဖြစ်နေ၏။ ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျေနပ်အားရ ဟန် ဖြစ်သွားသည် ။

ဖုန်းချပြီးချိန်တွင် သူမ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီဟု အလိုလို သိလိုက်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က ဘာဆိုသည် ကို သိချင်မိသည် က အမှန်ပင်။

"ဘာတဲ့ လဲ မိန်းမ "

"ရှင်ထင်တာ အမှန်ပဲ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်"

"ဟုတ်လား ဘယ်လို ကံကောင်းတာလဲ"

"ဒါတော့ စောင့်ကြည့်လေ"

ထိုသို့ ပြောပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည့် ဇနီးကြောင့် ဦးကျော်ဓန ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်တော့။ သားနှင့် ဇနီးတို့ ၏ ကစားပွဲတွင် သူ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ပဲ လုပ်ဖြစ်မည်။ သို့မှ သာ ယှဉ်ပြိုင်သူ နှစ်ဦးအတွက် မျှတ ပေမည်လေ။
